

Võidupüha Tapal

8. mai õhtu. Tapa jaama esine väljak on tulvil inimesi. Tapalased tähistavad võidupäeva miitingu ja pargade aasetamisega vennaskalmistule.

Kogunevad kolonnid pargadega. Siin on esindatud kõik linna asutused ja ettevõtted. Keskkoolide õpilased süütavad tõrvikud...

Eraldi kolonnis seisavad mehed ja naised, kellele võidupüha tähendab palju rohkem kui punasega märgitud päeva kalendris. Kaksikümmend kaks aastat tagasi kohtasid nad võitu kaevikuis. Teiste seas seisab hallipäine kaardiväe erukapten Jaan Mürk; mees, kel tuli tunda esimese sõja-aasta raskusi, kellel on sööbinud mällu Porhovo ja Staraja Russa kangelaslikud kaitselahingud, mees, kes andis Narva vabastuslahingutes, olles tule juhtimispunktis sakslastest ümber piiratud, patareile käskluse: «Tuld minu pihta!» Palju oli hallipäisel erukaptenil sel õhtul meenutada.

Rivis on Aleksander Eisler ja Joan Pekri. Nad alustasid sõda koolipingist tulnud noorukitena, lõpetasid selle aga juba kogenud komandöridena. Erukapten Nikolai Iljin sai teate võidust Tšehhoslovakkia mägedes, kus fašistid ei tunnistanud kapituleerumist ja jätkasid vastupanu. Pavel Trjapitskol ei unune Šivaši ületamine ja võitlused Sevastopoli võtme — Šapun-Gora pärast. Alma Gurjanova, Eduard Hekk, Arnold Tedrekull, Aarne Rainola jt. — kõik nad võtsid, relv käes, osa selle võidu sepiistamisest.

Kolonn asub liikvele. Pääaegu kilomeetripikkuse rivi eesotsas sammuvad sõjaveteranid.

Vennaskalmistu. Tribüünile tõusevad sõjaveteranid ja linna juhtivad töötajad. Leinamiitingu avab linna täitevkomitee esimees Eduard Hekk. Ta meenutab raskeid sõjapäevi ja räägib sellest, mida tõi võit kogu maailmale. Sõjaveteranide poolt tervitab koosolijaid Joan Pekri.

Tribüünile tõusevad pioneerid. Punaste kaelarättidega tütarlaste rida, käes põlevad tõrvikud, täidab tribüüni esiserva. «Meenutage! Ärge unustage!» nõuab nende kõnekoor.

Sõjamees asetab pärja... See ei olegi pärg konkreetsetele inimestele ainult siin hauas. Selle pärjaga avaldatakse austust neile sõjakaaslastele, keda sõjamees mattis lumme tuisanud ühishauda Velikije Luki all, Sõrve kivisesse pinnasesse või Kuramaa punakasse mulda.

Ikka uued ja uued pärjad. Obeliski alus mattub pargades-